

ΟΙ ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Κατὰ τοῦτο ἡμποροῦμεν νὰ κοιμώμεθα ἡσυχῇ τὸ τέμενος τῆς ἑλληνικῆς σοφίας φυλάσσεται ζηλοτύπως ὑπὸ φοβερῶν δρακόντων, ἀπαγορευόντων ἀγρίως τὴν εἰσοδὸν εἰς πάντα ἀμαθῆ ἢ βέβηλον.

Ἐπρόκειτο νὰ μεταγισθῇ ὀλίγον αἷμα, ζωή, νεότης εἰς τὸ πάσχον ἐξ ἀναμιμίας καὶ γεροντικοῦ μαρασμοῦ Πανεπιστήμιον. Μολονότι οἱ δράκοντες ἐφρούζαν, ἐν τούτοις ἡ ὠφέλιμος καὶ ἀναγκαῖα μεταρρύθμισις ἐπετελέσθη. Σοβαρὰ μάχη συνήθη μὴσαν προκειμένου περὶ τῆς προτάσεως ὡς καθηγητοῦ τῆς Μυθολογίας τοῦ κ. Ν. Γ. Πολίτου τοῦ μόνου Ἰσα Ἰσα, ὅστις μετ' ἰδιαζούσης φιλοπονίας καὶ εὐσυνειδησίας κατέγεινεν εἰς τὴν μελέτην τοῦ κλάδου ὃν ἐξελέξατο καὶ ὅστις ἐδημοσίευσεν ἔργα ἐκτιμηθέντα τὰ μέγιστα ὑπὸ τῶν ἐν Εὐρώπῃ σοφῶν.

Καὶ ἐξῆλθε μὲν νικηφόρος ὁ κ. Πολίτης ἐκ τῆς δοκιμασίας. πρόκειται δὲ τὸ Πανεπιστήμιόν μας ν' ἀποκτήσῃ καλὴν καὶ ὠφέλιμον ἔδραν καὶ ἀξιόλογον καθηγητήν, μετὰ λύπης ὅμως παρατηρήσαμεν ὅτι ἡγέτης τῆς ἀντιδράσεως ἦτο ὁ καθηγητὴς κ. Κόντος ὃ συνετάσσοντο ὀλίγοι φανατικοὶ ὁπαδοί. μετὰ λύπης δὲ ἅμα καὶ ἀπορίας ὅτι ὡς λόγος τῆς ἀντιδράσεως ταύτης προεβλάπτο ὅχι ὅτι ὁ κ. Πολίτης δὲν ἦτο ἱκανὸς εἰς τὸ ἔργον, ἀλλὰ διότι ὑπέπεσαν ἄλλοτε εἰς τινὰ κατὰ τὸν κ. Κόντον γλωσσικὰ ἀμαρτήματα, ἐξ ἐκείνων ἅτινα ὁ ἀμείλικτος καθηγητὴς ἀνεύρισκε ... καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς κορυφαίους τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων — προκειμένου περὶ Μυθολογίας πάντοτε — ἐγένετο λόγος καὶ περὶ τοῦ προτιμότερου, ἂν ἔπρεπε νὰ γράφηται μὲ ὦ ἢ ω!

Προσεχῶς ἴσως θὰ ἐπιληφθῶμεν ἐκτενέστερον τοῦ θέματος τούτου· σήμερον ἀρκούμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν μίαν παλαιάν μας σκέψιν ὅτι οἱ καθηγηταὶ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἀνεξαίρετως πρέπει νὰ τιτλοφορῶνται εἰς τὸ ἐξῆς καθηγηταὶ τῶν 24 ἑλληνικῶν γραμμάτων, διότι ἡ σοφία τῶν δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐξέλθῃ πέραν τῆς ἀλφειότητος. Ὁμοῦ δὲ μὲ τὴν σκέψιν ταύτην ἐκφέρομεν καὶ μίαν νεωτέραν ὅτι εἶνε προτιμότερον ἔστω καὶ μὲ ὦ νὰ ἔχωμεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιόν μας νέους ἐπιστήμονας σοβαρῶς ἀσχολουμένους εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ μὴ συμμορφουμένους μὲ τὴν γραμματικὴν ὀρθοδοξίαν τοῦ κ. Κόντου, παρὰ δασκάλους.

Μίαν ἄλλην παρατήρησιν. Ὁ κ. Πολίτης, εἶπον, ἀναμειγνύεται εἰς τὴν πολιτικὴν. Θὰ ἦτο ὄντως σόλοικον ἂν οἱ Πολῖται δὲν ἀνემειγνύοντο εἰς τὴν πολιτικὴν! Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως ἐρωτῶμεν: Θὰ ἐπρόβλεπον τὴν αὐτὴν ἀντίρρησην ἂν ἐζήτηι τὴν ἔδραν τῆς Μυθολογίας ὁ κ. Θ. Δηλιγιάννης, ὅστις μετὰ τὴν τελευταίαν του πρωθυπουργίαν ἀπέκτησε πρὸς τοῦτο δικαίωμα πανταχοῦ ἀναγνωρισθέντα;

Κωνστ. Στεφ.

ΠΕΡΙΦΑΝΗΣ ΠΑΣΣΑΛΟΣ

Ἡ δόξα τοῦ κ. Δηλιγιάννη εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ καταρρέῃ. Μετὰ τὸν τυφῶνα τῆς 4 Ἰανουαρίου ἡ πτέρυξ του ἐμαδμήθη ὡς πτέρυξ ὄρνιθος ψωριώσης, σκότος δὲ ἤρχισε νὰ καλύπτῃ τὸ τέως λαμπρὸν του κλέος. Ἐσκέφθη λοιπὸν ν' ἀναστήσῃ τὴν φθίνουσαν δόξαν του δι' ἐνὸς μνημείου καὶ ἐν ἐλλείψει ἄλλου ἔστησεν ἓνα μεταφραστικὸν πάσσαλον.

Ἐν τῷ ἀρθρῷ τῆς *Πρωίας* τῆς παρελθούσης Τετάρτης μὲ τὸ σύνθημα ἀποκαλυπτικὸν ὕψος τοῦ ἔγραψε τὰ ἐξῆς: «Ἄν ἐπὶ πολιρκίας φρουρίων εἰθίζον νὰ ἐμποδίζωσι τὴν σίτισιν τῶν ἐν αὐτῇ, ἢ κατὰ παλαιότερους χρόνους καὶ νὰ δηλητηριάζωσι τὰ εἰς φρούρια διοχετεύοντα τὸ πόσιμον ὕδωρ ὕδραγωγεία, πῶς ἐπιτρέπεται εἰς κυβερνήτας εἰς τοιαῦτα νὰ προσφεύγωσι μέτρα ὅπως ἐκβιάσωσι τοὺς ἀντιφρονούντας νὰ ὑποταχθῶσιν καὶ ἀπὸ ἐπικριτῶν νὰ γένωνται ὑμνηταί; Ἄλλ' ὁ κ. Τρικούπης εἶνε μᾶλλον πολιρκητὴς ἢ κυβερνήτης. Καὶ δὲν μεταχειρίζεται μὲν κατὰ τῶν ἀντιθέτων τὸ γρηγοριανὸν πῦρ, καταδιώκει ὅμως αὐτοὺς ἀδυσωπήτως κτλ.»

Τί νομίζετε ὅτι εἶνε αὐτὸ τὸ γρηγοριανὸν πῦρ, τὸ ὁποῖον βεβαίως δὲν γνωρίζετε; Εἶνε ἑλληνικὸν πῦρ. Καὶ διατί τὸ ἀποκαλεῖ γρηγοριανόν; Διότι οἱ Γάλλοι τὸ λέγουσι *Gégeois* (ἐκ τοῦ λατινικοῦ *Graecus*) καὶ τὸ μετέφρασε τόσον θαυμαστῶς ἐκ τοῦ γαλλικοῦ!

Καὶ ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ἐξήγησις τοῦ μυστηρίου τῆς πολυμήνου ἀδρανείας τοῦ κ. Δηλιγιάννη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπιστρατείας· τὸ πῦρ τοῦ ἦτο γρηγοριανόν, ὅχι ἑλληνικόν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἤναπτεν!

Ὁ μεταφραστικὸς οὗτος ἄθλος θὰ μείνῃ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα καὶ ἡ μνήμη αὐτοῦ πρέπει νὰ γραφῇ, διὰ νὰ ἐυρετάζηται, εἰς τὸ Γρηγοριανόν ... ἡμερολόγιον!

Ἀξενίσιος

ΓΕΛΩΤΕΣ

Αἱ ὕσταται λέξεις τοῦ πατρός μου ἦσαν «Παιδί μου... εἰς τὴν πατρίδα... νὰ...» καὶ μὴ κατορθώσας νὰ ἐκφράσῃ τὴν ιδέαν του, ἀφῆκεν εἰς τὴν θυγατέρα του νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ τελευταῖός του θερμὸς πόθος ἦτο νὰ ἐγκατασταθῇ αὕτη ἐν Ἑλλάδι, ἀφ' οὗ καὶ οὐδένα λόγον εἶχε πλέον ἐν τῇ ξένῃ γῇ νὰ διαμένῃ. Ναι, ἐν τῇ προσφιλεῖ Ἑλλάδι, ἣν πάντες, οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διακείμενοι Ἕλληνες, ἀγαπῶμεν μέχρι φανατισμοῦ.

Λατρεύουσα τὸν πατέρα μου, ἔσπευσεν ἅμα τακτοποιήσασθαι τὰς ὑποθέσεις μου, νὰ ἐκπληρώσω τὸν τελευταῖόν του πόθον καὶ ἰδοὺ με πρό τινος ἐν ταῖς κλειναῖς Ἀθήναις, ὑπὸ τὸν ὠραῖον οὐρανὸν τῶν, τὸν τοσοῦτον φωτεινὸν καὶ κυκνοῦν, τὸν ἐπικληθέντα δικαίως μοναδικόν. Ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν τόσα περὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς φύσεως τῆς Ἀττικῆς καὶ ὑπὸ γραφίδων οὕτω καλλιτεχνικῶν, ὥστε θὰ ἦτο τολμηρὸν λίαν ἀπὸ μέρους μου ν' ἀποπειραθῶ περιγραφῆς τινος.

Αἱ συστατικαὶ ἐπιστολαὶ θ' ἀπέδινον περιτταὶ καθ' ἕσπον εἶμαι συγγενὴς ἐκ μητρὸς μετὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις προσβεβητοῦ τῆς Ἰσπανίας, ἄλλως τε φέρω καὶ ἱκανοὺς ἄλλους τίτλους ὥστε νὰ μοὶ ἀνοιχθῶσι προθύμως αἱ θύραι τῶν μεγαλοπρεπεστάτων αἰθουσῶν τῆς Ἀθηναϊκῆς ἀριστοκρατίας, διότι ἀφ' ὅσον ἠδυνήθην ν' ἀντιληφθῶ ἐν τῷ βραχεῖ τούτῳ δικστέματι, ὁ χρυσός, τὸ εὐτελές ἐκεῖνο μέταλλον, κατέχει ἐν Ἑλλάδι τὴν πρώτην βαθμίδαν τῆς εὐγενείας. Πανταχοῦ σήμερον ἅπαντες τὸ τοῦτο, νομίζω ὅμως τὴν ἐδῶ κοινωνίαν μᾶλλον δεδομένην εἰς τὴν ὕλην καὶ ἐπομένως μᾶλλον ἀδιάφορον πρὸς τὸ γένος.

Ἐνεκεν τῆς αὐστηρότητος τοῦ πένθους μου δὲν ἀντα-